

Η μεγάλη τραμπάλα του πλανήτη

Όταν ξεκίνησαν όλα, ήταν κάπως έτσι. Δίπλα από το δέντρο Λούνα υπήρχαν και ένα σωρό άλλα δέντρα, άλλα μικρά άλλα μεγάλα, άλλα φουντωτά, άλλα ψηλά και λυγερόκορμα, όλα όμως μαζί έφτιαχναν ένα μεγάλο δάσος. Μέσα στο δάσος, βέβαια, ζούσαν και ένα σωρό άλλα πλάσματα, άλλα κελαηδούσαν, άλλα θρόιζαν, άλλα καθώς κυλούσαν άφηναν έναν γαργαριστό ήχο και άλλα μιλούσαν όπως εμείς, οι άνθρωποι. Το αγαπημένο παιχνίδι όλων ήταν η τραμπάλα. Και επειδή δεν μπορούσαν να αποφασίσουν ποιος θα τραμπαλιστεί με ποιον, αποφάσισαν να φτιάξουν μια τραμπάλα που τους χωρούσε όλους. Έτσι, λοιπόν, μια μέρα θα μπορούσες να βρεις στην τραμπάλα μία κουκουβάγια, μια καστανιά, έναν άνθρωπο και ένα λουλούδι. Την άλλη ένα ρυάκι, με ένα γεράκι, μια πέτρα και ένα ελαφάκι. Όταν βαρέθηκαν πια να τραμπαλίζονται, επινόησαν έναν καινούργιο τρόπο για να παίζουν. Θα προσπαθούσαν να μείνουν πάνω στην τραμπάλα σε απόλυτη ισορροπία. Έτσι, ο ένας έδινε στον άλλον ό, τι πραγματικά χρειαζόταν, χωρίς κανείς να στερεί τίποτα από κανένα. Η ευκολία με την οποία πετύχαιναν αυτήν την ισορροπία ήταν πραγματικά εντυπωσιακή και γι' αυτό ξακουστή μέχρι τα πέρατα της γης.

Μια μέρα ένας Άνθρωπος σκέφτηκε πώς θα ήταν, αν βρισκόταν λίγο ψηλότερα από τους άλλους στην τραμπάλα. Την επομένη μέρα το δοκίμασε και του άρεσε. Τα υπόλοιπα πλάσματα το είδαν αλλά δεν είπαν τίποτα. Του ανθρώπου όμως του άρεσε πολύ και την επόμενη φορά που βρέθηκε στην τραμπάλα ανέβηκε ακόμα πιο ψηλά και έμεινε περισσότερη ώρα. Τα υπόλοιπα πλάσματα πάλι το είδαν, αλλά συνέχισαν να μη λένε τίποτα. Στη θέση αυτή μάλιστα ένωσε τόσο ωραία, που άρχισε να ονειρεύεται πώς θα ήταν, αν έφτανε στην κορυφή και έμενε εκεί για πάντα. Και ναι, του άρεσε πολύ αυτή η ιδέα. Για να το πετύχει, λοιπόν, αυτό άρχισε να ανεβαίνει όλο και πιο συχνά στην τραμπάλα και να παίρνει πολύ περισσότερα από αυτά που χρειαζόταν, χωρίς να δίνει τίποτα. Έκοβε περισσότερα δέντρα (αν και δεν ήξερε τι να τα κάνει), ψάρευε περισσότερα ψάρια (αν και δεν μπορούσε να τα φάει όλα) και σκάλιζε τη γη με μανία για να του δώσει ό,τι είχε και δεν είχε μέσα της. Και οι μέρες περνούσαν και γίνονταν χρόνια και ποτέ κανείς δεν ξαναμίλησε για την ισορροπία της τραμπάλας.

Κανείς ή μήπως...

Αλήθεια, πώς θα ήθελες να τελειώσει η ιστορία;

Σκεφτείτε ένα δίκαιο και βιώσιμο τέλος, τόσο για την ιστορία, όσο και για τον πλανήτη.

Μην ξεχάσετε να το στείλετε στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση education.hellas@actonaid.org

Υπόψη κυρίου 2Π